

[Thoft]

mellem Øst og Vest? Svaret er nej! Hverken unionsplaner, det europæiske politiske samarbejde eller EF kan bruges til den nødvendige optøning af blokannelserne i Europa. EF blander sig jo aldrig til fordel for afspændingen, men altid til fordel for konfrontationspolitik, til fordel for oprustning, til fordel for våbeneksport osv. Det skete f.eks. i spørgsmålet om handelsboykotten over for Sovjetunionen fra januar 1982. Siden enevældens dage har dansk udenrigspolitik været et meget lukket område. EF-området er i ekstremt høj grad lukket.

Jeg vil spørge udenrigsministeren som afslutning: hvad agter regeringen at gøre for at bremse denne alvorlige udvikling i retning af militærpolitisk og våbenpolitisk samarbejde i EF?

Jeg vil godt sige til allersidst, at SF er ikke imod et europæisk samarbejde. Vi er heller ikke imod et samarbejde på det fredspolitiske område, men de riges klub, de oprustedes klub, EF, spærrer for dette nødvendige brede fælleseuropæiske samarbejde, for man glemmer, at Europa er langt mere end EF.

(Kort bemærkning).

Ole Bernt Henriksen (KF):

Jeg skal ikke bruge hårde ord over for hr. Thoft, til hvis ord jeg somme tider lytter med en vis interesse, men jeg måtte måske tilfældigt give medlemmer af dette ting det råd: lad være med at bruge historiske begreber, som man ikke kender, for man kommer frygtelig galt af sted, når man gør det. Jeg lagde mærke til, at hr. Thoft for et øjeblik siden brugte ordet »Neuropa« om det europæiske fællesmarked. Det tyder på, at hr. Thoft ikke kender de ulykker i Europa, der var baggrunden for, at vi skabte dette fællesmarked.

(Kort bemærkning).

Kofod-Svendsen (KrF):

Hr. Thoft kom med en lang opremsning af ting, der var vedtaget, og mit spørgsmål er i al enkelthed: er det Ministerrådet, der har vedtaget alt det, hr. Thoft stod og regnede op, er det Parlamentet, eller hvordan? Jeg synes, det ville være rart med en klargørende redegørelse, så vi er klar over, om det er forpligtende for Danmark, eller på hvilket plan disse vedtagelser foreligger.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Hr. Gade stillede mig et par spørgsmål, og dem vil jeg da gerne besvare. Hr. Gade spurgte, om jeg ikke er enig i, at restitutionerne i landbrugseksporten er en fordel, der er kraftigt truet og nok snart forsvinder. Det er jeg absolut ikke enig med hr. Gade i, men jeg er glad for, at hr. Gade erkender, at restitutionerne er en økonomisk fordel. Men se, hvis hr. Gade fik sin vilje og der ikke blev stillet yderligere midler til rådighed for EF, så var restitutionerne truet, og så ville den fordel forsvinde; derfor savner jeg sammenhæng i hr. Gades tankegang.

Jeg savner også sammenhæng i hr. Gades tankegang, når jeg bliver spurgt, om der nu også bliver penge nok til alt det med nye politikker. Hr. Gade siger, at han er meget skeptisk over for det med nye politikker, for bliver der penge nok? Ja men hvad er det, hr. Gade er betænkelig ved? Er det, om der bliver penge nok, eller er det de nye politikker? For hvis det er, om der bliver penge nok, så forstår jeg i hvert fald slet ikke, at hr. Gade vil afskære fællesskabet fra at skaffe penge til at betale disse nye politikker, som jeg ikke tror hr. Gade er skeptisk over for.

Så spørger hr. Gade mig om præsident Mitterrands tale. Klare signaler fra Frankrig, siger hr. Gade, og der er jo andre, der har læst overskrifterne i nogle aviser om den tale, men åbenbart har forsømt at se, hvad præsidenten virkelig sagde.

Jeg vil gerne understrege endnu en gang, at den franske præsident har ikke i sin tale lagt op til, at vetoretten skulle forsvinde, og når præsidenten taler om en indskrænkning til ganske nøje fastsatte tilfælde med en henvisning til, at det jo var Frankrig, der stod bag Luxembourgforliget i sin tid, så kan jeg ikke tolke det på anden måde, end at den franske præsident mener, at vetoretten er blevet misbrugt i nogle tilfælde, og at vetoretten kun bør anvendes i de tilfælde, hvor et land har vitale interesser på spil. Jeg er enig i, som det er sagt, at selvfølgelig er det op til det enkelte land selv at afgøre, hvornår der er vitale interesser på spil, men jeg tror godt, vi ved fælles hjælp kunne finde et par eksempler på, at det er blevet misbrugt som led i afpresning eller forhandlingsituationer, som det jo hedder mere diplomatisk, så derfor behøver jeg ikke at tage afstand fra noget